

ESTATS UNITS I BABILÒNIA

Dissabte 2 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 13:1-12; 14:9-11; 16:2; 19:20; 20:4; Jeremies 51:6, 7, 53, 57; Apocalipsi 18:1-4.

PER MEMORITZAR:

“En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran àngel que protegeix els fills del teu poble, i serà un temps d'angoixa com no n'hi ha hagut cap des que existeixen les nacions fins en aquell moment. Però en aquell temps el teu poble serà salvat: tots els qui es trobin inscrits en el llibre” (Daniel 12:1).

La setmana passada vam analitzar “la falsificació de la trinitat”, a Satanàs (el drac) i dos poders terrenals que junts perseguiran al poble de Déu.

Una d'aquestes potències, la bèstia que puja del mar (Apocalipsi 13:1-10), es descriu com la combinació d'un lleopard*, un ós i un lleó (Apocalipsi 13:2, *SBT*), imatges preses directament de Daniel 7:4 al 6. A la lliçó 6 vam veure que, a Daniel 7, després del sorgiment de Babilònia (lleó), Medopersia (ós) i Grècia (lleopard), va venir l'últim poder terrenal: Roma. Va començar com Roma pagana i després es va convertir en la Roma papal: el poder de la banya petita de Daniel 7:7 i 8, 19 al 21, i 23 al 25, que va sortir directament de la quarta bèstia. Vam veure també que moltes de les característiques de la Roma papal, com es mostra en aquests versicles de Daniel 7, reapareixen en la bèstia que sorgeix del mar a Apocalipsi 13:1 al 10. Però Roma no està sola; es descriu una altra potència. Aquesta setmana ens centrarem principalment en Apocalipsi 13, i en els esdeveniments i els poders descrits allà. I, com sempre, fent la pregunta: què signifiquen aquests esdeveniments i com podem estar preparats?

* A *BEC*: “una pantera”. (Nota del traductor).

LA FERIDA MORTAL GUARIDA

Llegeix Apocalipsi 13:1 al 10 i analitza per què es refereix al Papat, en el seu paper en el passat i en el futur. Observa específicament quin rol prominent se li dóna. Què significa això en termes dels esdeveniments dels darrers dies?

Encara que Déu té persones fidels a totes les esglésies, les Escripures apunten a un paper específic que aquesta institució ha exercit en la història i que jugarà en els esdeveniments dels darrers dies.

Llegeix Apocalipsi 13:3. Què passa aquí, i què ens ensenya això sobre la prominència de Roma?

Durant segles, l'església romana ha estat la religió principal i, en molts sentits, el centre polític del món occidental. Un exemple revelador del seu poder es veu en la història d'Enric IV, emperador del Sacre Imperi Romà Germànic, el qual, havent fet enfadar el papa Gregori VII, va anar fins al castell del Papa per fer les paus. Allà, l'emperador romà va ser obligat a esperar en un atri exterior durant tres dies al fred de l'hivern abans que el Papa li concedís l'entrada. Gregori VII, eufòric pel seu triomf, va presumir que era el seu deure enderrocar l'orgull dels reis.

Però mitjançant la influència de la Reforma, la Il·lustració i la Revolució Francesa, l'hegemonia política i religiosa de Roma va quedar feta miques a la fi del segle XVIII. Un dels papes, Pius VI, va ser portat captiu per l'exèrcit francès el 1798 i va morir a l'exili el 1799.

No obstant això, Apocalipsi 13 parla d'un ressorgiment, de la curació de la seva “ferida mortal”. I, encara que Roma avui no tingui la mena de poder polític que exercia a l'època de Gregori VII, és gràcies a la popularitat dels últims papes que torna a ser una força influent tant en l'àmbit religiós com en el polític (per exemple: el discurs del papa Francesc a les dues cambres del Congrés nord-americà el 2015 va ser una primícia històrica). Segons la profecia, aquesta influència augmentarà.

Com podem ser fidels al missatge que hem estat cridats a predicar, però d'una manera que ofengui el menys possible? Al seu torn, per quines raons no ens hem de doblegar a fi de ser “políticament correctes” en proclamar la veritat present?

ELS ESTATS UNITS A LA PROFECIA

La gent es pregunta, i amb raó: *Com podria Roma tenir, avui o en el futur, el tipus d'influència que es descriu a Apocalipsi 13?* Després de tot, fa anys que va passar l'època en què podia dirigir exèrcits, com ho va fer en el passat. Doncs la resposta també es troba a Apocalipsi 13.

Llegeix Apocalipsi 13:11 i 12. Quins símbols ens ajuden a identificar qui és aquest poder?

A Apocalipsi 13:5 s'esmenta que, a la bèstia que precedeix a aquesta i que des de sempre els protestants han considerat que és Roma, se li va donar poder per 42 mesos. Aquests 42 mesos són “un temps, dos temps i la meitat d'un temps” de Daniel 7:25, o els tres anys i mig d'Apocalipsi 12:14, o 1.260 dies profètics d'Apocalipsi 12:6. És el temps durant el qual el poder papal va oprimir als seus oponents. Aquest període profètic (que utilitza el principi de dia per any) va començar amb la supremacia papal l'any 538 d.C. i va acabar l'any 1798, l'any en què el Papa va ser portat captiu. En aquest moment, el poder papal va rebre la seva ferida mortal, i la predicció es va complir.

Al voltant d'aquesta època de la història, a prop del final dels “42 mesos” (l'any 1798), apareix una altra potència (Apocalipsi 13:11) que sorgeix de la terra, i que contrasta amb molts dels poders anteriors que van sortir de l'aigua (*veure* Daniel 7:2, 3), que és un símbol de les masses humanes. “Les aigües on has vist asseguda la prostituta són pobles, masses de gent, nacions i llengües” (Apocalipsi 17:15).

Per aquestes i altres raons, aquest poder ha de ser Estats Units de Nord Amèrica, que va sorgir en una part relativament deshabitada del món i, per a això, no va haver d'enderrocar cap imperi més gran.

“Quina era el 1798 la nació del nou món, el poder de la qual es trobés en procés de desenvolupament, de manera que s'anunciés com una nació forta i gran, capaç de cridar l'atenció del món? L'aplicació del símbol no admet dubtes. Una nació, i només una, respon a les dades i trets característics d'aquesta profecia; no hi ha cap dubte de què es tracta dels Estats Units de Nord Amèrica” (GC, “La llei immutable de Déu”, pàg. 266 [492, 493]).

Encara que primer es descriu a aquest poder amb dues banyes com de be, animal que simbolitza la mansuetud, parlarà “com” drac (Apocalipsi 13:11), el que denota un temps de persecució similar a l'ocorregut sota el poder anterior. Apocalipsi 13:11 al 17, llavors, respon la pregunta de com podria Roma exercir la influència que la profecia prediu: simplement, comptarà amb el suport del poder dels Estats Units.

UNA QÜESTIÓ D'ADORACIÓ

Al llarg de la història sagrada, el Senyor va haver de bregar constantment amb els qui queien en la idolatria i altres formes de falsa adoració (*veure* Mateu 4:8-10). A la crisi final descrita a Apocalipsi 13, tornarà a sorgir el tema de l'adoració. Aquí, també, el poble de Déu haurà de decidir a qui adorarà i servirà (*veure* Josuè 24:15).

A la lliçó 2, titulada “Daniel i el temps de la fi”, vam estudiar la història de tres nois hebreus a qui se'ls va ordenar “adorar l'estàtua d'or” (Daniel 3:5). Vam veure també que Apocalipsi 13 utilitza el llenguatge d'aquest capítol per representar la persecució que el poble de Déu s'enfrontarà en els darrers temps. És a dir, el què va succeir en Daniel 3 pot ser vist com un precursor del que succeirà en els últims dies, segons es mostra en el context immediat dels poders de la bèstia a Apocalipsi 13. A tots se'ls va ordenar adorar l'estàtua d'or, o serien executats en un forn ardent. De la mateixa manera, a Apocalipsi 13, “tots aquells qui no vulguin adorar la imatge de la bèstia” els hi seria imposada la pena de mort (Apocalipsi 13:15).

Llegeix Apocalipsi 14:9 a l'11; 16:2; 19:20; i 20:4. Què ens diuen aquests versicles sobre la transcendència que tindrà el tema de l'adoració?

Babilònia sempre ha estat la capital de l'adoració falsa. La Torre de Babel va donar prova dels desitjos dels seus constructors, igual que Lucifer, de pujar “sobre les altures del núvol espés” i de ser “semblant a l'Altíssim” (Isaïes 14:14, *SBT*), com així també dels seus esforços per salvar-se a si mateixos en cas d'un altre diluvi mundial. Per tant, es negaven a creure en la promesa de Déu que mai permetria que es deslligués un altre diluvi sobre la Terra (Gènesi 9:8-11).

L'Imperi Neobabilònic també exaltava l'obra de les mans humanes. Nabucodonosor va exaltar “la gran Babilònia que jo he construït” (Daniel 4:30). Més endavant, el rei Baltasar va prendre les copes d'or del Temple de Salomó per a un banquet, i “van beure vi, i van lloar els déus d'or i de plata, de bronze i de ferro, de fusta i de pedra” (Daniel 5:3, *SBT*). Observa que els veritables gots del Temple estaven plens de vi embriagador, que reduïa la sensibilitat de tots els que bevien d'ells. Com a resultat, molts de la ciutat van morir quan va caure Babilònia. Una aparença externa de veritat pot enganyar-nos, doncs emmascara el mortal “vi de Babilònia”. L'adoració falsa i les idees falses són la moneda del regne de Satanàs.

■ De quina manera podem assegurar-nos que no estem participant avui de cap adoració falsa?

“BABILÒNIA LA GRAN”

Llegeix Jeremies 51:6, 7, 53 i 57; Zacaries 2:7; i Apocalipsi 17:5 i 6; i 18:2 i 3. Què ens ensenyen aquests versicles sobre Babilònia?

Tal com vam veure ahir, Babilònia té una llarga història com a capital de l'adoració falsa. Per tant, és un símbol apropiat d'un poder del temps de la fi que enganya a les nacions.

Compara el drac, la bèstia que puja del mar i la bèstia de color escarlata (Apocalipsi 12:3; 13:1-3; 17:3). Quines són les similituds i les diferències?

Les tres bèsties tenen set caps i deu banyes, que representen la suma total de caps i banyes de les bèsties de Daniel 7. Cada imperi successiu es va construir sobre els que ja existien abans. De la mateixa manera, la bèstia de color escarlata combina elements del drac i la bèstia que puja del mar (que simbolitzen la Roma pagana i papal, respectivament), així com de la bèstia que puja de la terra (Apocalipsi 13:11-14), agrupant “als tres poders –a tots els enemics de Déu– en una veritable coalició” (J. B. DOUKHAN, *Secretos del Apocalipsis: El Apocalipsis visto a través de ojos hebreos*, pàg. 175).

Un element addicional d'Apocalipsi 17 és la dona muntada sobre la bèstia de color escarlata, que simbolitza una unió il·lícita de poders religiosos i polítics. Aquesta dona contrasta fortament amb la dona pura d'Apocalipsi 12:

Dona pura (Apocalipsi 12)	→	Ramera (Apocalipsi 17)
Al cel	→	Sobre moltes aigües
Vestida del sol	→	Vestida de porpra i escarlata
Corona de dotze estrelles	→	Adornada amb or, pedres precioses
Atacada pel drac	→	Sustentada pel drac
Mare del romanent	→	Mare de les prostitutes

Com “mare de les prostitutes”, Babilònia ha estat molt ocupada reproduint-se. L'església mare apòstata té moltes filles apòstates. Però Déu no assumeix la responsabilitat dels errors promulgats ni de les atrocitats comeses pel cristianisme apòstata. El seu poble veritable, encara que atacat per Satanàs, sobreviu a través dels segles.

Apocalipsi 14:8 ja va advertir a la gent sobre la caiguda de Babilònia o l'apostasia de la veritat, que posteriorment condueix a l'engany final que genera la marca de la bèstia (Apocalipsi 14:9-11). Aquesta advertència es repetirà amb molt més poder, i culminarà en una darrera crida perquè el poble de Déu que encara estigui a Babilònia surti d'ella i s'uneixi a l'església romanent de Déu del temps de la fi (Apocalipsi 18:1-4).

SORTIU D'ELLA, POBLE MEU

Al llarg dels anys, els estudiosos de la profecia bíblica han estat seguint els esdeveniments mundials amb gran interès, especialment aquells que semblen relacionar-se amb el temps de la fi. Pensem, per exemple, en el paper dels Estats Units. Ja en 1851, alguns adventistes identificaven aquest país amb el poder de la segona bèstia (Apocalipsi 13:11-15), una identificació molt notable donada la condició dels Estats Units en aquell temps. A mitjan segle XIX, les grans potències seguien sent les del Vell Món: Prússia, França, Àustria-Hongria i Anglaterra. I els Estats Units tenien un exèrcit pacífic de només uns vint mil homes, aproximadament una desena part de la quantitat de combatents de la Batalla de Waterloo (1815). El 1814, tot just quaranta anys abans, els britànics van envair i van incendiar Washington, D.C. El 1867, els valents de Sitting Bull van aniquilar el setè regiment de cavalleria dels Estats Units, del general Custer. Per tant, fins i tot després que alguns comentaristes identifiquessin als Estats Units com el poder que un dia imposaria la “marca de la bèstia” al món, la nació encara estava lluitant contra els nadius nord-americans en el seu propi terreny, i no sempre acabaven guanyant!

No hi ha cap dubte que els esdeveniments mundials es desenvolupen com vam creure. Però encara falta que passin més coses abans que arribi la fi. Per això és molt important, per exemple, parlar de la “marca de la bèstia”, emfatitzar que, en aquest moment, no la té ningú, independentment de si guarda el quart Manament o no.

A més, han de succeir altres coses.

Llegeix Apocalipsi 18:1 al 4. Què passa aquí, i per què és important que ho recordem ara? Què ens ensenyen aquests versicles sobre la nostra missió vers el món?

Aquests versicles pinten una ombrívola imatge del món polític, moral i espiritual. Mostren la influència malèvola de la falsa ensenyança religiosa en el món. No obstant això, al mateix temps, ofereixen una gran esperança perquè un altre àngel del cel il·lumina el món amb la seva glòria. A més, els fidels de Déu, els que encara no saben el que han de saber, són cridats a sortir de Babilònia. Això vol dir, doncs, que el poble de Déu que ja està fora de Babilònia té, fins al final, una obra que fer pels qui encara estan en ella.

Què hauria de significar per a nosaltres que el Senyor cridi “el meu poble” a alguns dels que encara són a Babilònia? Per què és important recordar aquest aspecte quan ens relacionem amb els altres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: L'atac de Satanàs a la Llei de Déu és un atac contra Déu mateix: contra la seva autoritat i govern. Per tant, en els darrers dies, en els esdeveniments culminants de la crisi final, Satanàs atacarà als qui guarden “els manaments de Déu” (Apocalipsi 12:17, 14:12) perquè només ells, en tota la Terra, es negaran a retre-li homenatge a través dels seus representants terrenals. La batalla que va iniciar contra Déu al cel fa molt de temps que continua aquí a la Terra, i així com va ser derrotat al cel també serà derrotat aquí a la Terra. “Des que la gran controvèrsia començà al cel, el propòsit de Satanàs s'ha centrat en destruir la Llei de Déu. Per aconseguir aquesta fita Satanàs es revelà contra el Creador i encara que fou expulsat del cel, continuà la mateixa lluita a la terra. Enganyar els homes, i induir-los a transgredir la Llei de Déu, és l'objectiu que ha perseguit fermament. Tant se val que s'aconsegueixi deixant de banda la llei com rebutjant un dels seus preceptes; el resultat, al final, serà el mateix. Qui pecca ‘en un punt’ manifesta menyspreu per tota la llei; la seva influència i exemple són al bandol de la transgressió i esdevé ‘culpable davant la Llei sencera’ (Jaume 2:10)” (CS, “Un conflicte imminent”, pàg. 349 [639]).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Converseu a classe sobre els esdeveniments mundials i en quin sentit apunten al que creiem que ha de succeir en els darrers dies. Quins esdeveniments encara falten per succeir? Com podem aprendre a mantenir-nos atents als senyals dels temps i, alhora, evitar el fanatisme, posar dates i fer prediccions agosarades sobre coses que la Bíblia, i els escrits d'Ellen G. White, no han ensenyat explícitament?
2. Reflexiona sobre el tema de l'adoració. Què significa adorar alguna cosa? De quina manera adorem el que adorem?
3. Reflexiona sobre la idea que Déu encara té gent a Babilònia. Què entenem pel terme “Babilònia” (òbviamment és un símbol, no un lloc literal)? Què ens ensenya això sobre la nostra obligació de continuar predicant el nostre missatge als altres, independentment de les seves creences polítiques o religioses?

RESUM: L'ambició de Babilònia és que el món sencer li rendeixi adoració.